

INDIANKLUBBEN i SVERIGE
c/o Bertil Thörn
Bendzgatan 25
SE-256 57 Ramlösa
Sweden

hemsida: www.indianklubben.org
kontakt : info@indianklubben.org
Plusgiro: 32 57 43 - 3
tel : +46 42 29 13 61
mob. : +46 70 532 96 89

HEJ ALLA INDIANINTRESSERADE

Indianklubbsnoteringar 27, 2014

ansvarig utgivare: Bertil Thörn

utgivningsdatum: 2014-12-05

Ni som får det här informationsutskicket via E-post får det för att ni är medlemmar i INDIANKLUBBEN, eller att ni vid något tillfälle på annat sätt har visat intresse för Nordamerikas indianers kultur eller historia.

Om ni inte längre vill ha dessa utskick meddela mig då det via ett mail eller enkelt postkort, brev eller per telefon

VARNING !!!

Sitt inte för nära skärmen, när ni läser det här! För här är det nog influensa på gång. Svetten rinner och jag fryser så tänderna skallrar. Man kan ju inte ens ha löständerna inne, för de trillar bara ut så som käkarna skakar. Och till på allt elände fick jag gå till medicinmannen och få något motmedel mot en misstänkt urinvägsinfektion. Väl hemkommen satte jag mig pliktskyldigast att läsa alla föreskrifter i pillerasken, då jag aldrig har varit med om sådant här förut och dessutom alltid har varit mycket skeptisk mot att stoppa i mig en massa kemikalier. Å ni skulle ha sett!... Det bara vecklades ut mer och mer papper. Å det stod text på båda sidor! Det var inte underligt att kartongen var stor. Till slut visade det sig att det nästan var mera papper där, än i en normal toalettpappersrulle (i vilka det ju i och för sig inte är så mycket papper numera). Och som det visade sig att det fanns risker med dessa piller... Herre min je..! Även om jag alltid varit skeptisk mot piller, så har jag väl innerst inne ändå trott, att de var till för att göra en frisk. Inte att göra en sjuk! För här var tydligen risken att bli just det tämligen stor. Man kunde råka ut för allt från att få hicka!!! till att råka i djup depression med åtföljande självmordstankar. Huuu... det lät värre än jag någonsin hade kunnat tänka mig. Men eftersom jag alltid har en tilltro till att vissa befattningshavare (såsom medicinmän / doktorer) faktiskt vet bättre än jag, så tänker jag ta risken och räknar med att bli bra igen. Så jag får väl följa alla de där föreskrifterna och försöka att undvika alla fällor. Å inte fick man dricka mjölk heller... Jag tror att det där havremustbolaget Oatlys kampanj mot mjölk till och med har spridit sig ända in i medicinindustrin. Får väl gå över till öl i stället... om det nu ska vara nyttigare? Det stod i alla fall inget om att det kunde vara farligt... Men medan jag väntar på det fantastiska resultatet - vilket det nu än blir - så blev jag ju ändå tvungen att sjukskriva mig. Men se, det blev problem på stubberten det... Vem skulle då göra allt det där med att diska, å sköta potatisskalningen, å duka, å bädda sängarna, för å inte tala om dammsugning... å att bära ut soporna, å bära in posten, å...? Men att gå ut med hunden slapp jag i alla fall. Fast det kanske mest berodde på att vi inte har någon hund... Men allt det andra... ja, det är så sant som det är sagt... "oh, ooh, ooh, vad en liten gubbe måste gno, gnoo ,gnooo". Så det blev genast nödläge och jag blev snabbt inkallad för extra tjänstgöring. Hoppas bara inte sjukförsäkringsfolket gör inspektion i det här kvarteret den här veckan. För då blir man ju misstänkt, å då kanske de ska se bevis på att man verkligen har betalt både radiolicens och kvarskatt och allt vad de kan hitta på. Men under tiden som det tog att skriva det här, så tror jag att förkylningen faktiskt gick över. Eller om det kanske var för det positiva beskedet, att jag trots allt hade jobbet kvar?... Men akta er för att sticka ut tårna utanför täcket nu när det blir kallt. Då kan ni bli förkylda! Å de kan få oöverstigliga konsekvenser... Tänk om de kommer på er med att inte ha betalt radiolicensen!!!

VINTERN STÅR FÖR DÖRREN

För nu börjar det verkligen dra ihop sig. Hösten verkar bli väldigt kort i år. SMHI höll ju liv i sommaren så länge i år att det knappt blev någon tid över för höst. Och nu börjar vi redan nosa på minusgrader om nätterna. Man hinner ju inte med att anpassa sig. Och julsmygningen har redan varit och alla tomtegubbarna står redan på parad på fönsterbrädor, byråar och bord. Och snart är det över... Ni har väl inte glömt att skriva önskelistorna? Ett medlemskap i Indianklubben kanske vore en idé att föreslå. Om inte annat kan ni ju köpa det till er själva.

För ett par veckor sedan var de första öringarna uppe i Lussebäcken i Ramlösaparken. Men det var bara några stycken och nu har de redan försvunnit igen. Vattenståndet har sjunkit katastrofalt igen efter en period med torrväder. Hoppas att de ändå hann med att lägga lite rom. Det är rätt så gott om yngel i bäcken dock. Så än kan det finnas hopp.

ANTALET MEDLEMMAR

Som ni kan se av hemsidan så har vårt medlemsantal mycket glädjande ånyo ökat. Så här i årets allra sista skälvande stund har vår mångårige medlem Lars Westring, i Norberg, beslutat sig för att kvarstå som medlem under det här och nästkommande år. Vi är mycket glada för det och hoppas att du Lars vill fortsätta att vara med oss även under ytterligare kommande år. Lars har varit en av våra medlemmar ända sedan

1999. Vi är nu alltså 172 medlemmar, vilket faktiskt är två flera än föregående år! Mycket glädjande alltså efter ett antal år med stadigt sjunkande medlemssiffror.

Nu ska det bli mycket spännande att se vad som sker till nästa år. Det är nämligen så pass många som 89 medlemmar vars prenumeration går ut i och med det här årsslutet och som alltså behöver förnya. Här måste vi vara realistiska och räkna med att det kommer att bli ett visst tapp. Hur stort det blir återstår dock att se. Och vi kan väl alltid hoppas att det ändå inte ska bli alltför stort. (Två har redan betalat! TACK!) Men för att förbereda för en eventuell nedgång, så har jag till nästa år gjort en liten förändring i förutsättningarna. Det kommer inte att gå att betala i förskott för tre år längre. Vi drar nu ner till två år den här gången och väljer dessutom att öka kostnaden en aning för tvåårsabonnemanget. Sedan, till påföljande årsskifte, drar vi ytterligare ner genom att då bara erbjuda ettårsabonnemang. Detta dels för att stärka de ekonomiska förutsättningarna och därmed anpassa oss till ett något minskat antal medlemmar. Men också för att jag så sakteliga behöver börja tänka på att inte binda upp mig för alltför omfattande framtida åtaganden. Det närmar sig ju obevekligt en tidpunkt då man gör klokt i att bara ta ett år i taget. Dom där maskrosorna, dom kommer att bli min död de, se... Å' dom blir bara fler och fler för varje år... Man kanske skulle försöka att sälja tomten till kommunen... Går det? Eller så skulle man ha blivit indian, för jag har då aldrig sett en indian plocka maskrosor! De nedlåter sig inte till sådana futiliteter...

Men vi ska naturligtvis inte se så pessimistiskt på det. Att vi till och med lyckades öka antalet medlemmar något i år ger en positiv känsla efter några år när det bara har gått utför. Kanske har det vänt nu. Så efter 2016 ska vi göra en ordentlig översyn av kostnadsnivån. Om vi då har lyckats hålla uppe medlemsantalet så kanske vi till och med skulle kunna sänka avgiften en aning. Alternativt behålla den och i stället bygga upp en liten kapitalbuffert som till exempel skulle kunna användas för att betala en viss lokalhyra för en lämplig lokal till våra medlemsmöten. Vi har ju aldrig haft några sådana pengar och det har känts som en begränsning, även om vi lyckades riktigt bra nu senast med vårt samarbete med Migrationscentret i Karlstad, där det inte kostade oss något och vi ändå fick förmånen av att få hålla till i fina lokaler med god utrustning.

DET KOM ETT MAIL - "about personal service"

Här vill jag vidarebefordra ytterligare en liten mailtext jag fått av Carol Bailey i Montana. Jag tycker hennes små minnesberättelser ofta är härliga. Här är en om "personlig service". Var så goda :

When we were first married the community owned their own telephone company. Years before that the people on Rosebud Creek decided they needed telephone service. They bought a line that went to Lame Deer. Jack's Uncle Jim was appointed President.

They called it the Diamond exchange. That was a well known brand back then that had belonged to a man by the name of Frank Robinson. Grandpa Bailey worked for him when he first came to the country. The brand then went to Henry Bailey and later to Jim Bailey. The original ranch headquarters on the lower Rosebud that had belonged to Robinson is still called the Diamond ranch and was later owned by the Philbrick family. Everyone had two or three parties on their line, each with their own ring.. some had two long, one short, two shorts one long, etc. That was the way you knew if the incoming call was yours. For a while just before we sold out to Range telephone, one of the parties on our line was Lame Deer Trading. Thankfully that didn't last too long because Mr. Mullins would put in his grocery orders by telephone, tying up the line for an hour or two.

When the company was in the planning stage one of the neighbors made the comment he'd need two phones, one for his wife to listen on and one to talk on!!!

When we traveled out of our area and needed to call home, we had to instruct the operator how to connect to The Diamond line. Some of the operators would argue with us about there being such a thing.

Having telephone operators was handy sometimes. One day Jack called Forsyth trying to get in touch with his brother Leo. When Jack gave his number to the operator she said "Jack, Leo's not home right now but I just saw him across the street. I'll go catch him". Now that is personal service!

WEB-KAMERA

Jag tror att jag har tipsat er tidigare om möjligheten att koppla upp er mot det stora indianmuseet i Washington, National Museum of the American Indian (NMAI). Där kan man nämligen ta del av webkamerautsändningar som de gör med jämna mellanrum. Nästa program kommer att sändas den 10 december mellan klockan 14.00 - 15.30 EST (det betyder alltså mellan klockan 19.00 - 20.30 vår tid).

<http://nmai.si.edu/explore/multimedia/webcasts/>

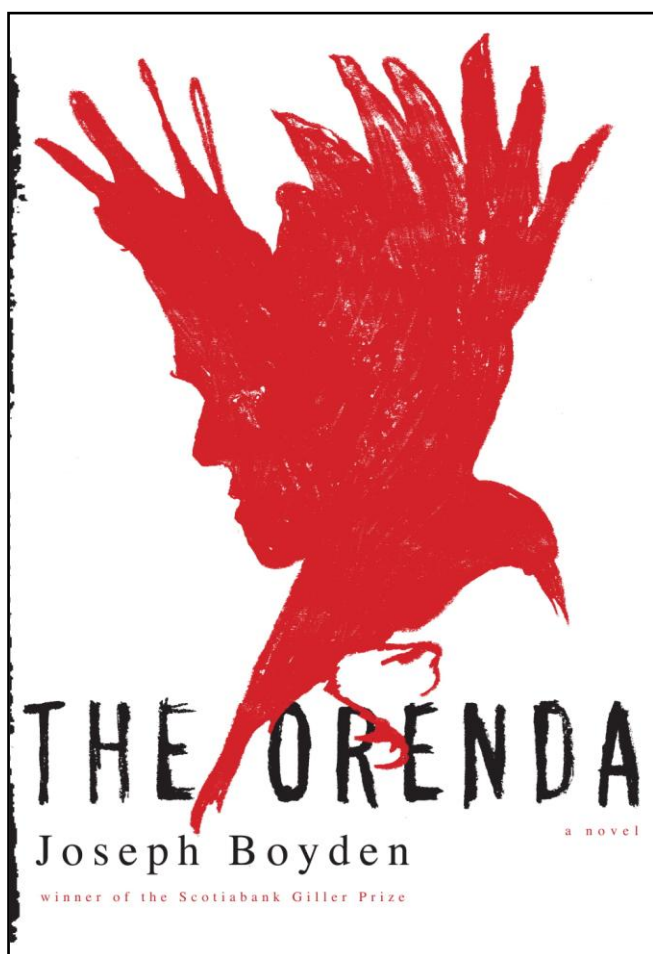
Men där finns mycket annat också att titta på.

NY BOK

Det här är en novell som hämtar sin bakgrund ur 1600-talsmiljön i vildmarkslanden kring De Stora Sjöarna mellan Kanada och det blivande USA. En novell förvisso, men med mycket av känslan för det våldsamma vardagsliv som de algonkinska och irokesiska folken här då levde. Jag har inte själv läst boken, som är ett tips från Gunnel Gavin, som själv bor i Kanada.

Det här är vad man kan läsa om dess innehåll i någon av de recensioner jag har sett.:

In this hugely acclaimed author's new novel, history comes alive before us when, in the seventeenth century, a Jesuit missionary ventures into the wilderness in search of converts—the defining moment of first contact between radically different worlds, each at once old and new in its own ways. What unfolds over the next few years is truly epic, constantly illuminating and surprising, sometimes comic, always entrancing, and ultimately all-too-human in its tragic grandeur.

Christophe, as educated as any Frenchman could be about the “sauvages” of the New World whose souls he has sworn to save, begins his true enlightenment shortly after he sets out when his native guides—terrified by even a scent of the Iroquois—abandon him to save themselves. But a Huron warrior and elder named Bird soon takes him prisoner, along with a young Iroquois girl, Snow Falls, whose family he has just killed. The Huron-Iroquois rivalry, now growing vicious, courses through this novel, and these three are its principal characters.

Christophe and Snow Falls are held captive in Bird's massive village. Champlain's Iron People have only lately begun trading with the Huron, who mistrust them as well as this Jesuit Crow who has now trespassed onto their land; and Snow Falls's people, of course, have become the Hurons' greatest enemy. Bird knows that to get rid of them both would resolve the issue, but he sees Christophe, however puzzling, as a potential envoy to those in New France, and Snow Falls as a replacement for the two daughters he'd lost to the Iroquois.

*These relationships wax and wane as life comes at them relentlessly: a lacrosse match with an allied tribe, a dangerous mission to trade furs with the French for the deadly shining wood that could save the Huron nation, shocking victories in combat and devastating defeats, then a sickness the likes of which none of them has ever seen. The world of *The Orenda* blossoms to include such*

unforgettable characters as Bird's oldest friend, Fox; his lover, Gosling, who some believe possesses magical powers; two more Jesuit Crows who arrive to help form a mission; and boys from both tribes whose hearts veer wildly from one side to the other, for one reason or another. Watching over all of them are the spirits that guide their every move.

The Orenda traces a story of blood and hope, suspicion and trust, hatred and love, that comes to a head when Jesuit and Huron join together against the stupendous wrath of the Iroquois, when everything that any of them has ever known or believed in faces nothing less than annihilation. A saga nearly four hundred years old, it is also timeless and eternal.

Ett par länkar har ni här, där ni kan läsa lite mera om vad den här boken innehåller.

http://en.wikipedia.org/wiki/The_Orenda

<http://www.quillandquire.com/review/the-orenda/>

Orenda är ett begrepp ur de irokesiska folkens livsföreställning. Det är inget som man så där lätt förklarar för nutida vita betraktare. Men mycket förenklat kan man kanske säga att det är en benämning på den gudomliga, mystiska, oförklarliga kraft, som allting enligt deras sätt att se det, är besjälav. Och då inte bara människor, utan allt i världen - människor, djur, fiskar, fåglar, flodens vatten, träden, stenarna, gräset, åskan, växterna, marken... ja allt. Ja allt, till och med det minsta lilla gruskorn eller en liten loppa...

För att få lite mera information om begreppet Orenda, som alltså är de irokesiska folkens ord för den här kraften, kan ni läsa den här artikeln ur ett nummer från *American Anthropologist*:

<http://www.jstor.org/stable/658926>

Vi tackar Gunnel Gavin för boktipset. Boken finns att köpa från Amazon för \$19:53. Men också från Adlibris i ett antal utgåvor för allt från 120:- till 204:-. Men observera att det är boken som heter "The Orenda" av

Joseph Boyden ni ska välja. Det finns nämligen ytterligare en bok där i deras katalog som bara heter "Orenda" och är skriven av Ruth Silver. Och det är en bok som jag inte vet vad den handlar om. Blir man gripen av det här kanske man också ska läsa Boydens båda tidigare noveller, "Three Day Road" och "Through Black Spruce". De har inte någon direkt koppling till varandra, men handlar också om indianska levnadsöden från de stora skogarna i den gamla "Nordvästern", alltså det vi numera kallar Nordöstra Skogslanden.

INDIANSKA VINMAKARE

Ni som var med oss på vår medlemsresa till Nordvästkusten 2010 vet att vi har en vinkännare i gänget också. Lars Grähs, i Tyresö, har vinkunskap som sitt andra intresse, vid sidan av indiankultur och indianhistoria - och så Bajen fotboll förstås. Vad är då mera naturligt än att han också kombinerar dessa två första intressen. Så här får vi därför ta del av hans kunskaper, genom att han informerar oss om att det finns indianer som nu även har satsat på vinframställning. Och det är inte bara ett gammalt enkelt ekfat som man står och trampar i. Utan här är det frågan om professionellt vinmakeri, kombinerat med all annan marknadsservice som i Amerika börjat växa fram kring sådana vingårdar. För att ni själva ska kunna få en bild av hur det ser ut i Kanada, så har Lars försett oss med Internetadresserna till en indianskt ägd vingård i British Columbia. Var så goda att kolla in. Så här skriver Lars själv:

Dom som var med på resan till nordvästern, "drabbades" av mitt föredrag om vinproduktion i området (Washington, Oregon och Idaho). Under förberedelserna läste jag om en vingård som ligger i Kanada (British Columbia). Den ägs och drivs av First Nation-stammen Nk' Mip (uttalas ink-a-mip). (En gren av den stora Okanaganstammen). Stammen driver också en resort. Här är länkarna till respektive hemsida för den som vill veta mera:

<http://www.nkmipcellars.com/about>

<http://nkmip.com/>

Hälsningar till er alla
Lasse G (Peji)

SAND CREEK MASSAKERN - EN UPPFÖLJNING

Med den här sammanfattningen av orsakssamband avrundar vi den historiska händelse som den 29 november i år låg exakt 150 år tillbaka i tiden. Det var samtidigt en händelse som var gnistan som tände det allmänna indiankrigskomplexet på prärierna. Det som inte slutade förrän 1870-talet övergick i 1880-tal och som helt avgjorde den prärieindianska kulturens jägar- och nomadlivsform förutsättningar till överlevnad. Vi berättade om själva händelsen i vårt senaste nummer av medlemstidningen och här får ni nu en slutlig sammanfattning av viktiga händelser som ledde fram till och vad som även hände närmast efter händelsen. Det är en artikel hämtad ur tidningen INDIAN COUNTRY TODAY.

National Park Service

Ellen and Arthur Brady are shown at their home on the Northern Cheyenne reservation in Montana. They were in the Cheyenne camp along Sand Creek in southeastern Colorado at the time of the massacre in 1864 of Cheyenne and Arapaho people.

What Led to the Sand Creek Massacre? Check Out This Timeline

Konnie LeMay

11/28/14

This year marks the 150th anniversary since the Sand Creek Massacre, a tragic and unnecessary event of November 29, 1864 forever changed Indian relations with the U.S. government. What was the climate like in the years leading up to what happened at Sand Creek? Read this timeline to get a better picture.

RELATED: [The Sand Creek Massacre: 8 Hours That Changed the Great Plains Forever](#)

1858—Gold Discovered in Colorado

Gold is found in the Platte River, causing a gold rush that would bring as many as 100,000 people—miners and those catering to such activities. Denver would be established on November 22 of this year. All of this added to strained relations between white settlers and prospectors encroaching on Cheyenne and Arapaho lands previously agreed in the 1851 Treaty of Fort Laramie and with these guarantees confirmed in the Kansas-Nebraska Act of 1854. Pressure was put on governmental leaders to do something about the Indians hindering this progress.

February 28, 1861—Establishment of the Colorado Territory

After the gold rush into the region, Congress passes an act creating the Colorado Territory, which remains essentially the same as the state today. The act was signed on this date by President James Buchanan.

September 1861—The Treaty of Fort Wise

This treaty was the answer to calls to do something about the “progress-hindering” Indians in Colorado. Signed by 10 chiefs of the Cheyenne and Arapaho people, it greatly reduced the hunting territory previously agreed upon in the Treaty of Fort Laramie, and created a triangular-shaped reservation between the Sand Creek and Arkansas River. The treaty included an agreement to change from a hunting to an agricultural economy for the people. Many problems arose from the treaty. While the Native people understood it as an agreement specific to the band’s signing, the whites believed it to include all of the Cheyenne and Arapaho peoples, expecting them to give up buffalo hunting and to move within the reservation boundaries. That did not happen, frustrating the plans of Colorado Territory Gov. John Evans and increasing frictions between the two cultures. The Sand Creek Massacre occurred within this would-be reservation boundary.

May 16, 1864—The Murder of Chief Lean Bear

Reduction of buffalo herds, imported diseases like smallpox and the encroachment of white settlements made life extremely difficult for the Plains people in the Colorado and Kansas territories in the early 1860s. These conditions contributed to cattle raiding and to increased conflicts between soldiers and Native peoples. In April, an encounter between Cheyenne Dog Soldiers and troops ended with two troopers killed and four dog soldiers wounded. One tragedy connected to these tensions resulted in the unprovoked murder of Cheyenne Chief Lean Bear. A column of soldiers approached the chief’s Smoky Hill River camp. He and a large group of men rode out to meet the soldiers. With another man, Star, Chief Lean Bear further approached the soldiers to greet them. He displayed the peace medal and document he had received from President Lincoln during negotiations a year earlier to assure them of his intent. The troop commander took no notice of these items and ordered his men to shoot the two Cheyenne men. “Then the troops shot Lean Bear to pieces as he lay on his back on the ground,” George Bent, Sand Creek survivor born to a Cheyenne mother and white father, would report later. Cheyenne Chief White Antelope told the Colorado Territory governor that this murder ignited the beginning of hostilities in 1864.

Cheyenne Chief often identified as Lean Bear photographed in 1863, Washington, D.C. (National Park Service rights from PictureHistory.com, Cedar Knolls NJ)

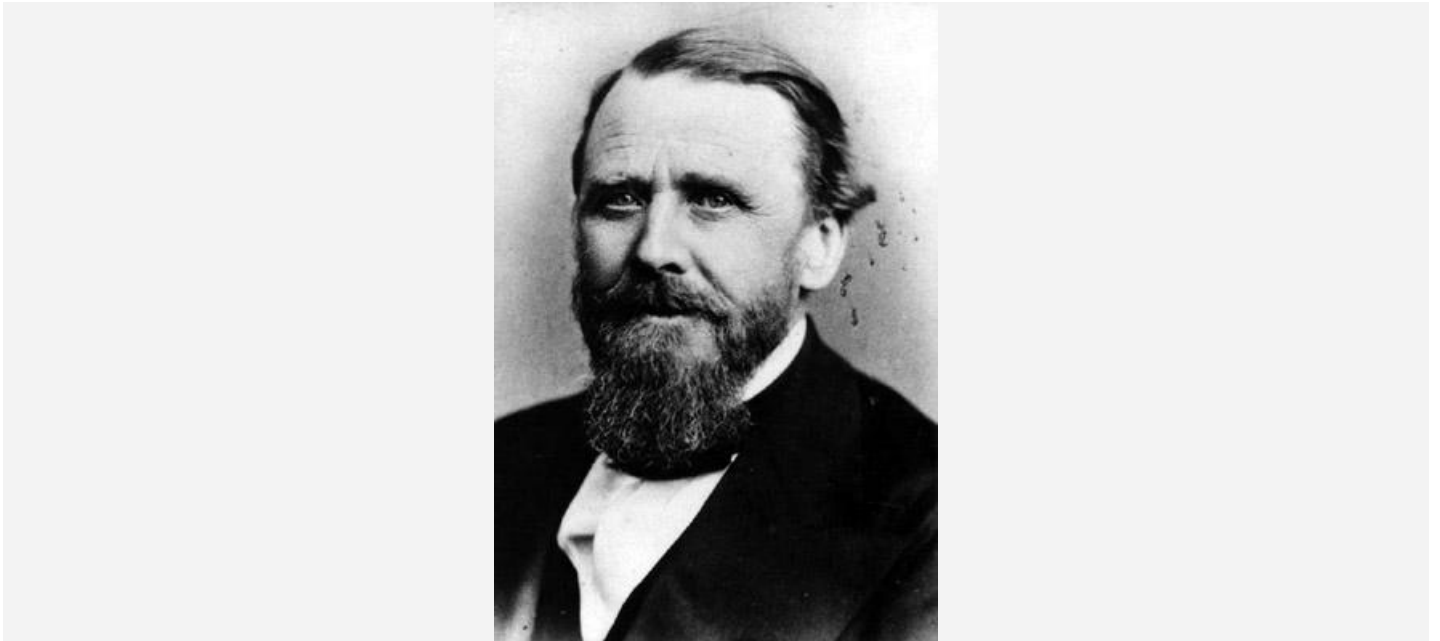
RELATED: [Native History: Murder of Chief Lean Bear Leads to War, Sandy Creek Massacre](#)

June 11, 1864—Murder of the Hungates

Throughout the summer of 1864 tensions and clashes between Native and non-Native people occurred. When the Hungates, a white family on a ranch located about 30 miles southeast of Denver, were found brutally murdered, it was alleged that an Arapaho raiding party was to blame. The 4-year-old and infant girls were almost beheaded and the parents stabbed and scalped. Any motive for the murders remained unknown. The bodies were brought to Denver and put on public display, sparking many settlers from rural areas to move into town for protection and causing increased panic about a massive attack from local tribes. Gov. Evans would point to this as evidence of a “war” being launched.

June 27, 1864—Evans’ “Proclamation to Friendly Indians of the Plains”

In this [proclamation](#), Colorado Territory Gov. John Evans warns “friendly Indians” not to mingle with those causing hostilities and to identify themselves by gathering at places like Fort Lyon, where provisions and safety would be provided. The sad truth is that believing this promise—and others like it—is what caused the encampment at Sand Creek and the people being set up for slaughter.

John Evans, the millionaire Chicago businessman was appointed by Lincoln as the second governor in the Colorado Territory. (Wikipedia)

August 10, 1864—Evans’ Telegraph to the Commissioner of Indian Affairs

Gov. Evans sends a frantic telegraph stating his certainty that the Plains tribes have combined for war against the whites. “It will be the largest Indian war this country ever had, extending from Texas to the British lines, involving nearly all the wild tribes of the Plains. Please bring all the force of your department to bear in favor of speedy re-enforcement of our troops, and get me authority to raise a regiment of 100-days’ mounted men.”

August 11, 1864—Evans’ Proclamation to Colorado Citizens

Gov. Evans authorizes citizens to pursue “hostile Indians,” encouraging them “to kill and destroy, as enemies of the country, wherever they may be found, all such hostile Indians.” Those who joined up would be given arms, paid and could keep any property taken from the Indians.

August 13, 1864—Evans’ Proclamation Authorizing a 100-days Regiment

After finally receiving a funding authorization from Washington, Gov. Evans and Col. John Chivington begin recruiting from unemployed men in Denver and nearby mining towns to “pursue, kill, and destroy all hostile Indians that infest the Plains.”

September 4, 1864—Chief Ochinee Brings Black Kettle Letter to Fort Lyon

Neva, Chief Left Hand's brother, tried earlier to bring a letter indicating interest in peace to Fort Lyon, but was run off by armed soldiers. In September, Cheyenne Chief Ochinee, also called One Eye, agreed to try bringing the letter. He, his wife, and a man named Eagle Head ran into a patrol under Lt. George Hawkins, and although under orders to kill Indians on sight, he instead brought the three to Fort Lyon to speak with Maj. Edward "Ned" Wynkoop. Ochinee persuaded Wynkoop to meet with leaders at Smoky Hill River, and after that council Wynkoop agreed to bring some of the leaders to meet with Chivington and Evans.

September 28, 1864—Camp Weld Conference

Black Kettle, White Antelope and Neva meet with Col. Chivington and Gov. Evans. Evans says he cannot negotiate peace; it's up to the military. Chivington is dismissive and cryptic about the offer of peace, leaving the chiefs confused about his intentions. Maj. Wynkoop escorts the chiefs back to Fort Lyon and encourages them to bring their people near the fort for safety until further word is heard on their offer of peace.

Cheyenne and Arapaho Chiefs are seen here at the Camp Weld Conference. (Wikimedia Commons)

November 2, 1864—Maj. Wynkoop Removed

Maj. Scott Anthony arrives at Fort Lyon with a letter indicating that he is to take over command of the First Colorado Cavalry and that Wynkoop is to travel to the regional headquarters in Kansas. After Wynkoop leaves, Anthony orders the Arapaho people who had been awaiting word near Fort Lyon to join the Cheyenne people already at Sand Creek.

November 14, 1864—Third Colorado Cavalry on the Move

Col. John Chivington orders the regiment of hundred-days men to move from Denver to Fort Lyon. From there, he leads them to Sand Creek.

November 28, 1864—Troops Leave

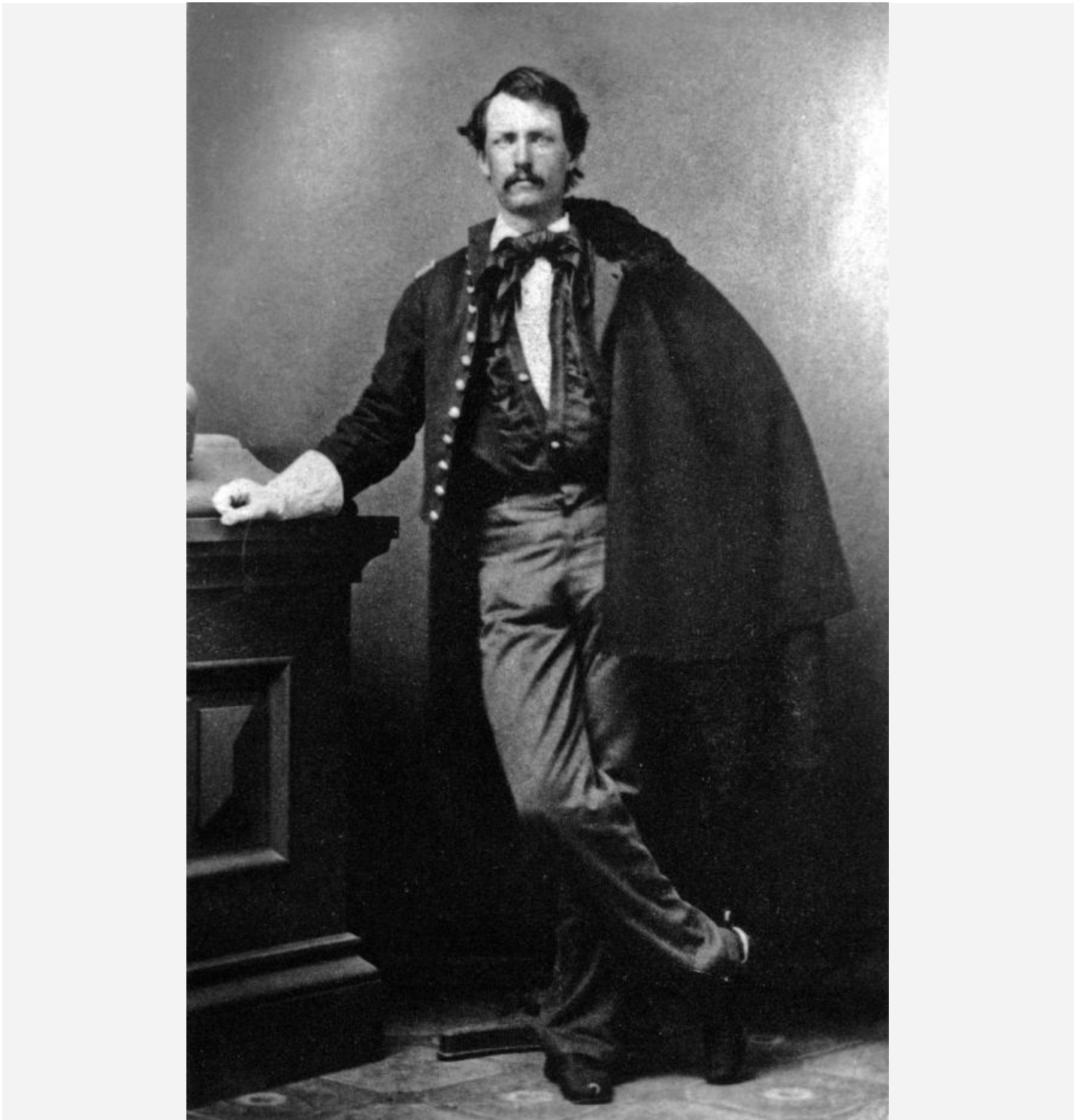
Some 700 troops leave Fort Lyon and ride through the night to reach the site of the village about 30 miles from the fort.

November 29, 1864—The Sand Creek Massacre

The 700 troops of the First and Third Colorado Cavalries descend upon the peaceful encampment of about 600 mainly Cheyenne and Arapaho people. As many as 200 die there—many mutilated by the soldiers. Among the chiefs killed were Standing-in-the-Water, Ochinee and War Bonnet, White Antelope, Tall Bear, Bear Robe, Little Robe, Spotted Crow, Big Man, Bear Man and Old Yellow Wolf. Afterward, the camp is burned.

December 14, 1864—Truth Told

Captain Silas Soule writes a letter to Maj. Ned Wynkoop vividly detailing the truth of the massacre. His letter and a December 19 letter from Lt. Joseph Cramer would launch the Congressional investigation and ultimate condemnation of the attack. The [letters](#) were found in Denver in 2000.

Lifelong soldier Maj. Edward "Ned" Wynkoop experienced the most dramatic change in attitude toward race relations.

January 1865—Chivington Resigns Command of the First Colorado Cavalry

After the resignation of Col. John Chivington, Col. Thomas Moonlight takes command of the unit and orders an investigation of the massacre.

January-May 1865—The Investigations

Almost simultaneously, investigations of the Sand Creek attack are conducted in Washington and at Denver and Fort Lyon. The Joint Committee on the Conduct of the Civil War issues a report determining that the attack was a massacre. (Transcripts of testimonies by John Smith, a white interpreter nearly killed at Sand Creek and by John Chivington can be found at [PBS.org](#).)

April 23, 1865—Soule Shot

Capt. Silas Soule was shot dead near his home in Denver.

Capt. Silas Soule refused to attack the people at Sand Creek, and actually tried to stop the massacre. (Wikipedia)

August 1, 1865—Gov. John Evans Resigns

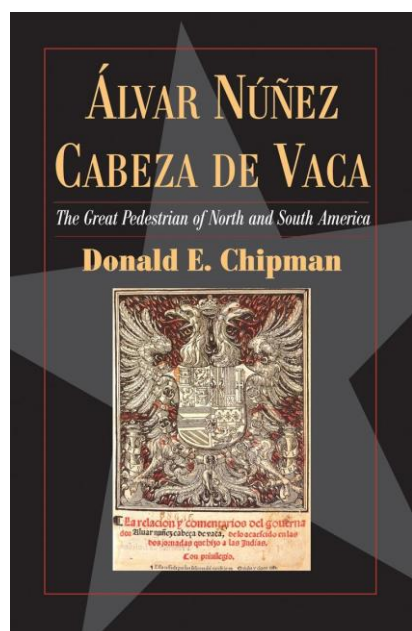
A congressional committee had already recommended his removal because of his role in the events leading up to the massacre. Even today, his roll is being considered.

RELATED: [Report Says Evans Should Be Held Responsible for His Part in the Sand Creek Massacre](#)

October 14, 1865—Reparations Promised

The Little Arkansas Treaty, signed by representatives of the Cheyenne and Arapaho people, included an apology for the Sand Creek Massacre and provisions for land to be given to those who had lost relatives in the massacre. Sand Creek survivor descendants say they are still awaiting these reparations, which were never given. A class action lawsuit was filed in 2013.

BOK (OCH FILM) OM ANNORLUNDA ÄMNE

Det här är en bok som kanske inte handlar så mycket om indianer, men som definitivt har kopplingar till många olika indianska folk i Södern. Och för er som är mera allmänt intresserade av den amerikanska historien och gärna samtidigt vill läsa om ett otroligt människoöde och om en ofattbar bedrift. Ja då ska ni läsa den här boken.

Álvar Núñez Cabeza de Vaca: The 'Great Pedestrian' of North and South America (Fred Rider Cotten Popular History Series) Paperback– February 22, 2012

by Donald Chipman Ph.D.(Author)

Cabeza de Vaca's mode of transportation, afoot on portions of two continents in the early decades of the sixteenth century, fits one dictionary definition of the word "pedestrian." By no means, however, should the ancillary meanings of "commonplace" or "prosaic" be applied to the man, or his remarkable adventures. Between 1528 and 1536, he trekked an estimated 2,480 to 2,640 miles (400 till 425 mil) of North American terrain from the

Texas coast near Galveston Island to San Miguel de Culiacán near the Pacific Coast of Mexico. He then traveled under better circumstances, although still on foot, to Mexico City.

About a year later, Cabeza de Vaca returned to Spain. In 1540, the king granted Cabeza de Vaca civil and military authority in modern-day Paraguay. After arriving on the coast of Brazil in 1541, he was unable to find transportation by ship to the seat of his governorship. He then led a group of more 250 settlers through 1,200 miles (drygt 190 mil) of unchartered back country, during which he lost only two men.

Cabeza de Vaca's travels are amazing in themselves, but during them he transformed from a proud Spanish don to lay advocate of Indian rights on both American continents. That journey is as remarkable as his travels. It was this "great awakening" that landed him in more trouble with Spaniards than Indians. Settlers at Asunción rebelled against the reformist governor, incarcerated him, tried to poison his food on two occasions, and finally sent him to Spain in irons. There he was tried and convicted on trumped-up charges of carrying out policies that were the exact opposite of what he had promoted—the humane protection of Indians.

This book examines the two great "journeys" of Cabeza de Vaca—his extraordinary adventures on two continents and his remarkable growth as a humanitarian.

Det finns också en gammal film om den här mannen och hans helt otroliga bedrifter. Det är en mexikansk film från 1991, som jag länge har sökt och hoppats finna i en amerikansk utgåva. Men jag har inte lyckats. Men nu har jag ändå på vår hemsidas första sida (i den lilla filmsymbolen) lagt upp det här exemplaret med spanskt tal. Det är visserligen inte riktigt hela filmen. Men jag tror att ni ändå kan få en ganska god bild av vad den innehåller.

Som med alla filmer som ska berätta ett historiskt skeende om en historisk person och som är gjord för att vara underhållande, så är inte alla detaljer historiskt korrekta. Ta det alltså inte som en dokumentär, utan mera som en apitretare för att kanske forska vidare i historien om denne märklige man och hans helt otroliga äventyr. Jag bifogar här en i mitt tycke välskriven recension som kan hjälpa er att sälla bland scenerna.

This is a really interesting 1991 Mexican drama concerning the eight-year long journey (1528 - 1536) of Alvar Núñez Cabeza de Vaca, who was shipwrecked in Florida and enslaved by Indians, but who found a career as an itinerant Indian shaman, and eventually, after an endless journey through swamp and desert, ultimately found his way back to Spanish civilization. Cabeza de Vaca's few traveling companions, most notably the

Moor Estebanico, helped fuel rumors of the Seven Cities of Cibola, which led directly to the 1540 Coronado expedition and the first Spanish encounters with the Pueblo Indians of the Rio Grande Valley of New Mexico. Cabeza de Vaca's story is one the greatest personal survival tales in world history, and it made him one of the very, very few people who could fully appreciate the tragedy of Spain's conquest of the peoples of the Americas. The movie is in Spanish with English subtitles, but there is actually little Spanish at all, since Cabeza de Vaca is often alone or isolated, with no one to speak to. He is just as lost as the audience, in a world of Indian dialects.

The director Nicolás Echevarría greatly simplified, even over-simplified, Cabeza de Vaca's journey. The movie suggests the shipwreck was in Florida, but that was actually the journey's first bloody stopping point. The final shipwreck occurred somewhere west of the Mississippi Delta, and Cabeza de Vaca's enslavement likely occurred somewhere near Galveston, Texas. Why leave that part out? Well, it's complicated, and ultimately for director Nicolás Echevarría may have been unimportant. Echevarría had something else in mind. The important part was that Cabeza de Vaca was thrown into a hallucinatory world of abasement and privation. Cabeza de Vaca carried a Christian cross, and his initial captors decided he should be sent to a shaman who also wore a cross, and be put to work tending the needs of a spoiled armless gnome. What a horrible existence! The hallucinatory quality is reminiscent of the magical realism pioneered by author Gabriel García Márquez and subsequently used by directors like Mel Gibson in "Apocalypto". Cabeza de Vaca's real existence may have been as a turtle-egg collector on the Texas beach, but instead the movie shows him apprenticing the shaman craft with his captors. Cabeza de Vaca's vision-laden emergence as a successful healer is the movie's best moment.

The transition from swamp to desert is very abrupt, indicating that Echevarría wasn't much bothered by notions of continuity. Indeed, he had only two Mexican filming locations: the desert (in Coahuila) and the swamp (in Nayarit). As far as I could tell, the Indians were less like the real Indians of the northern Gulf of Mexico coast, and more like the Indians of Mexico. Then I remembered my history of Mexico ("Mexico" by Michael D. Coe, third edition, p. 146):

"Into this uneasy political situation stepped the last barbaric tribe to arrive in the Valley of Mexico, the Aztecs, the 'people whose face nobody knows'. They said that they came from a place called 'Aztlan' in the west of Mexico,

believed by some authorities to be the state of Nayarit, and had wandered about guided by the image of their tribal god, Huitzilopochtli ('Hummingbird-on-the left'), who was borne on the shoulders of four priests. We next see the Aztecs following a hand-to-mouth existence in the marshes of the great lake, or 'Lake of the Moon'. On they wandered, loved by none, until they reached some swampy, unoccupied islands, covered by rushes, near the western shore; it was claimed that there the tribal prophecy, to build a city where an eagle was sitting on a cactus, holding a snake in its mouth, was fulfilled.

The director suggests discreetly, by his choice of filming location in the Nayarit swamps, through simplification and also perhaps by conflation of the Texas Indians with Aztecs, and by using a dash of magical realism, that Cabeza de Vaca's real story is about the tragedy of Mexico's conquest by Spain. And Cabeza de Vaca's story is about that, partly at any rate. The film is a meditation about Mexico's tortured birth as a Spanish colony. A powerful film and well-worth watching!

Är det någon som har träffat på den här filmen i en amerikansk utgåva, så får ni gärna tipsa mig.

**HÖSTLIGA HÄLSNINGAR
till er alla från
BERTIL THÖRN**